

[Sigsgaard.]

må vi sandelig se at få en større valuta-beholdning, så den slags kriser kan undgås i fremtiden. Men det kan de ikke på den måde. Danmark rammes ikke hårdt, fordi valutabeholdningen er for lille, men fordi handelsbalancen udgør hele 25-30 pct. af nationalproduktet, hvor den i f. eks. USA kun udgør 3-4 pct. Derfor og fordi vores produktionsapparat ikke er tilstrækkelig moderniseret, er vi sårbare og rammes hårdt, ikke fordi valutareserven er for lille, eller fordi der er optaget for store lån i udlandet.

Regeringen har altså grebet forkert og for sent ind denne gang. Derfor spørger jeg: har regeringen udnyttet Danmarks trækningstidigheder i Den internationale Valutafond? Hvis den har udnyttet disse rettigheder, har den været klar over krisen på det tidspunkt, da de blev udnyttet, og burde have grebet ind dengang, og i så fald er valutatabet også større, end offentligheden er bekendt med. Derfor endnu en gang: er disse trækningstidigheder udnyttet, og hvornår er det i bekræftende fald sket?

Der næst: hvad vil regeringen egentlig gøre, hvis tyskerne ikke revaluerer? Hvordan vil man så normalisere? Skal der devalueres? Hvilke planer har man? Har man overhovedet nogen planer for den situation?

Hvad er der så at gøre nu, hvor en forkert politik er påbegyndt og ikke kan standses eller ændres væsentligt? Den politik, der skal føres, besluttes jo ikke i folketinget; den er besluttet, som alle ved, på møder i partierne og i regeringen, som for længst er forbi, og det, der foregår her, er stort set en formalitet.

Udadtill bør regeringen forberede handelsrestriktioner over for Tyskland. I sin tid havde man dollarpræmieringsordningen. Hvorfor ikke forberede en tilsvarende D-markordning med tvungen deponering i Nationalbanken af 20-30-40 pct. af importværdien af varer fra Tyskland? Det skulle nok bremse valutatabet, hvis den samme situation skulle komme igen. Desuden kan der sættes ind med valutarestriktioner på et tidligt tidspunkt. Man kan undre sig over, at Nationalbanken ikke for længe siden, men først for ganske nylig har

begrænset ekstraordinære overførsler til Tyskland.

Indenlands kan man lave obligationsrationering, sådan som socialdemokratiet ønsker det, og man kan arbejde med differentieret rente, altså særlig lav rente til investeringer, som man gerne ser fremmet. Det vil altså sige mere styring af investeringerne i stedet for det kostbare sløseri med penge, der følger med det herskende investeringsanarki. Ganske særlig er der brug for rigelig og billig kapital til det almenyttige byggeri, så den uundgåelige nedgang i parcelhusbyggeriet kan opvejes og helst mere til. Jeg vil spørge, om regeringen stadig væk med hænder og fødder vil modsætte sig, at der bygges mere almenyttigt byggeri, så folk kan få tag over hovedet til bare en nogenlunde rimelig pris.

Men alt det er kortsigtede løsninger. Ved siden af må det være slut med den frie obligationsudstedelse. Staten udgør i dag gennem Nationalbanken sikkerhedsnettet under hele kreditmarkedet, den er babysitter for kreditinstitutionerne. Man må tage konsekvensen af det og nationalisere kreditsystemet.

Jeg har her peget på en række initiativer, som regeringen kunne have taget, og en del, som den stadig kan tage. Jeg mener nemlig, at den regeringsordfører havde ret, der sagde, at oppositionen havde en vis pligt til at pege på, hvad der burde have været gjort, og hvad der bør gøres. Selvfølgelig har oppositionen en pligt til det. Men samlede alternativer tillader systemet jo ikke at oppositionspartier kan fremkomme med, for når folketinget kommer ind i billedet, er løbet som sagt kørt.

VS må altså tage skarpt afstand fra den regeringspolitik, der dels er sat i værk, dels lægges op til nu. Den sigter efter vores vurdering på at lade lønarbejderne betale spekulanternes gilde gennem arbejdsløshed og forbrugsnedskæring, og der er alvorlig risiko for, at denne politik kun vil gøre krisen endnu mere dybtgående.

Kai Moltke: Jeg burde vel i grunden begynde med at protestere imod de former, hvorunder de vigtigste politiske spørgsmål her i landet efterhånden afgøres. Faktisk befandt de fleste af ordførerne sig i den